

# Döda datorers sällskap

Datorer från tidigt åttiotal, ett urgammalt programmeringsspråk och besökarna spelar huvudrollerna i konstnärduon Jodi utställning på Electrohype i Malmö.

## KONST

### Jodi

Electrohype-ROM, Södra Förstadsg 18, Malmö. T o m 19.6.



Åtta år är lång tid i digitala sammanhang. Så länge har konstnärerna Joan Heemskerck och Dirk Paesmans, båda ursprungligen från Nederländerna, arbetat tillsammans under namnet Jodi. De räknas som internationella pionjärer vad gäller datorbaserad konst.

Tjugoett år är en evighet. Då befinner vi oss i dataålderns senmedeltid. Då fanns det fortfarande inga förföriska, perspektiviska gränssnittsrum att röra sig i. Man var glad om man kunde framställa en ytterligt platt gubbe av färgade kvadrater med sin hemdator. Eller om man kunde få en svart punkt att röra sig över tv-rutan.

Det är just det som händer bakom persiennerna i rummet på andra våningen i huset intill Victoriateatern. Jodi har gjort öppningsutställningen i detta stadens nyaste rum för konst som dessutom är rum för Electrohype – svenskt centrum för digital konst. Utställningen heter "10 Programs written in Basic ©1984". Det mesta av det som Jodi gör finns ute på nätet – under [jodi.org](http://jodi.org) – men här är deras konst IRL, In Real Life.

På höga bänkar i rummet står åtta tv-apparater ordnade, var och en har ett exemplar av hem-

datorn Spectrum ZX – en liten platt, svart låda med grå, gummiklädda tangenter – framför sig och en gammal kassetbandspelare bredvid. Det var vad som behövdes 1984. Bandspelaren och tv:n fanns redan hos de flesta. Man behövde bara köpa den svarta lådan, som hade ett minne på 48 K. En stavmixer har troligen större minne idag.

Var och en av datorerna har ett eget program, skrivet med det senmedeltida programmeringsspråket Basic, inlagt. På skärmarna syns, förutom den platta gubben och punkten som rör sig över rutan, exempelvis något

som liknar en testbild, eller en streckteckning av ett hus med en sol över. Det är som ett historiskt museum över ett fjärran, nära förflutet. I en tid vars lämningar är självmulande plaster och vars fysiska rum alltmer ersätts av gränssnittens.

Utställningen skulle kunna hamna i tom datornostalgi. Men Jodi gör något mer. De bjuder in betraktaren – besökaren, deltagaren (?) – att själv gå in och ändra i programmen. Jag lyckas själv ta bort en vägg på huset. Jag förstår inte helt hur, men koden är så grundläggande och grafiskt

tydlig att det i alla fall känns överkomligt.

Det finns en transparens här som inte finns i dagens program. Jag kan faktiskt gå in och påverka, inte bara svara datorn utan att alls förstå vad som händer i den. Det är ganska roligt. Primitivt, men roligt. Jag vet inte helt vad jag ska ha det till. Jag kan knappast gå tillbaka till Basic på heltid, och alltid ha den här transparensen. Men jag förstår något mer av både det som nyss var och det som är. Det kanske räcker. Det är också kritik.

MÅNS HOLST-EKSTRÖM

konstkritiker



Utställningsbesökarna får själva gå in och ändra i programmen som körs i de åtta Spectrum ZX-datorerna från åttiotalet.

Foto: Electrohype